

ระวัง! จิตใต้สำนึก

- อ๊วย! พระวัดนี้ เดี่ยว..มันก็ได้ฆ่ากันตายภายในพรรษา •

นี่มันแปลกอยู่ หลวงพ่อก็ยังข้องใจ เอ้! เราจะบาปหรือเปล่า ไปเทศน์ในป่าโน้น เมืองลพบุรีในภูเขา โน้น ขากลับไปแวะไหว้พระพุทธรูป ปอไหว้พระพุทธรูปเสร็จแล้วก็ไปเดินดูสวนดอกไม้อะไรที่เขาทำเอาไว้ มีพระองค์หนึ่งไหล่ออกมา “ท่านจะดูอะไรทำไมไม่ขออนุญาตผม บวชมาจนหัวหงอกแล้วไม่รู้หรือวินัย” เอ้า! เราอุตส่าห์ถ่อมตัวลงมาดูสวนให้ แล้วยังมาว่าเราอีก พอเสร็จแล้วก็กลัวมันจะเกิดเรื่อง เพราะหมอท่าทาง นักเลง เราก็ก้มมือไหว้ “อ๊วย! ขอโทษทีเถอะครับผมผิดไปแล้ว” ก็เดินหนี พอเดินมา พอนั่งรถจะกลับเข้าไป กรุงเทพฯ ตอนนั้นไปพักอยู่ในกรุงเทพฯ จิตใต้สำนึกมันพรวดขึ้นมา อ๊วย! พระวัดนี้เดี๋ยวมันก็ได้ฆ่ากันตาย ภายในพรรษา ยังไม่ออกพรรษาเลย สมภารถูกยิงตาย สมภาร.....นี่แหละ จึงได้คิดว่า โอ้! นักภวานานี้ให้ ระวังจิตใต้สำนึก แต่มันพรวดขึ้นมาแล้วมันรั้งไม่อยู่

พระธาตุเสด็จ

- อ๊วย! พระธาตุเสด็จ มองไปผ้าขาวที่เขาปูไว้ขาวโพล่งเป็นแห่ง ๆ •

พระธาตุเสด็จมานี้ ถ้าใครไม่เจอแล้วไม่ยกกะเชื่อ หลวงพ่อไปเทศน์ที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ พอเทศน์จบแล้ว เขาเอากัณฑ์เทศน์มาถวาย ผู้อำนวยการบอกว่า อ๊วย! พระธาตุเสด็จ มองไปผ้าขาวที่เขา ปูไว้ขาวโพล่งเป็นแห่ง ๆ หลวงพ่อทักเขาว่า คุณเอามาโปรยไว้หรือเปล่า มันเป็นไปได้อย่างไร ตอนไปนั่ง ที่แรกมองดูแล้วก็ไม่มีอะไร พอเทศน์จบแล้ว พระธาตุมากันเต็มเลย คนแย่งกันเก็บ จึงได้แน่ใจว่า อ้อ! ที่เขาว่าพระธาตุเสด็จมาหาเขานี้มันเป็นจริง สิ่งที่มาเองนี่จะเป็นอะไรก็ได้ เราจะรู้ว่าเป็นอะไรหรือไม่เป็น อะไรก็เก็บไว้ มันเป็นของแปลก

หลวงพ่อเทียน

เมตตารักษาโรค

- ลูกผมป่วยเป็นมะเร็งในเม็ดโลหิต ดันรอกินไม่ได้นอนไม่หลับ •

วันหนึ่งเมื่อปีสองปีมานี้ มีเด็กน้อยคนหนึ่งเป็นมะเร็งในเม็ดโลหิต พ่อเขาโทรมาหาหลวงพ่อก่อนเวลาตีสอง พ่อได้รับโทรศัพท์ก็ถามเขาว่า “คุณมีโรคอะไร” เขาก็บอกว่า “กราบขออภัยอย่างมากที่รบกวน ดิฉันตั้งแต่นั้นเป็นมา ลูกผมป่วยเป็นมะเร็งในเม็ดโลหิต ดันรอกินไม่ได้นอนไม่หลับสามวันสามคืนแล้ว ขอหลวงพ่เมตตาช่วยลูกผมด้วย” หลวงพ่อบอกว่า “คุณวางใจเถิดนะ ฉันจะทำให้นะ” พ่อเสร็จแล้วก็กำหนดจิตแผ่เมตตา ทำอยู่ประมาณสัก ๒๐ นาที เดี๋ยวเขาโทรศัพท์มาอีก เขาก็บอกว่า โอ๊ย เป็นพระเดชพระคุณอย่างล้นเหลือ ลูกผมนอนหลับสบายแล้ว พ่อออกพรรษาเข้าไปกรุงเทพฯ เขาก็พามาให้ดู หายแล้วก็อ้วนพีขึ้นมา อันนี้เป็นตัวอย่างที่แก้ปัญหาข้อข้องใจว่า เราเมตตาให้ส่วนกุศลคนเป็นนี้ได้รับหรือไม่

วิญญานภูตผีปีศาจ

- บุญกุศลสิ่งใดที่ข้าบำเพ็ญมาด้วย กายวาจาจิต จงหนุนวิญญานวิถีของเจ้า •

ประสบการณ์อีกอันหนึ่งซึ่งน่าจะรับรู้เอาไว้ ตามความนับถือของพวกชาวพุทธเราโดยส่วนมาก ถ้าหากว่าวิญญานภูตผีปีศาจมันมาเข้าสิงผู้สิงคน เขามักจะหาหมอเวทย์มนต์คาถาอาคมมาขับไล่ ที่นี้วิญญานผีบางตนนี้มันไม่กลัวเวทย์มนต์ แต่มันกลัวความดี เมื่อไม่นานมานี้มีวิญญานเข้าสิงคน เขาเอาหมอที่ไหนมาขับมาไล่มันก็ไม่ยอมออก มันบอกว่ามนต์ไม่กลัว กลัวแต่ความดี แล้วในที่สุดเขาก็ต้องพามาหาหลวงพ่อก่อน พ่อมาถึงหลวงพ่อก็บอกว่า “อ๊วย! หลวงพ่อกับผีมันพูดไม่รู้เรื่องกัน ไปหาหลวงตามีไป” เขาก็พาไปหาหลวงตามี พ่อไปถึงหลวงตาก็ท่องมนต์ขับไล่มันทันที พ่อหลวงตามีขึ้นมนต์บทไหน มันก็ขึ้นตอนท่องไปก่อนทุกบทเลย จนกระทั่งหลวงตามีไม่มีมนต์จะท่องแข่งมัน มันก็ชี้หน้าด่าเอา “หมดภูมิแล้วหรือ มีบทไหนที่จะมาท่องแข่งกันอีก ลำพังหมอไสยศาสตร์เรียนมาพอแรงแล้ว จะให้ท่องอยู่นี่สามวันสามคืนไม่จบ ไม่กลัวหรอก กลัวแต่ความดี”

ที่นี้เมื่อหลวงตามีไล่ไม่ออกก็พามาหาหลวงพ่อก่อน พ่อมันมา หลวงพ่อก็ตกใจให้ผีมันฟัง “นี่เจ้าเป็นวิญญานภูตผีปีศาจร้าย เข้ามาสิงมนุษย์ทำให้จิตใจเขาไม่เป็นปกติ ไม่เป็นอันทำมาหาเลี้ยงชีพ เจ้ากำลังสร้างบาปกรรมจะลงนรก เจ้าเป็นผีใหญ่แล้วยังไม่พอใจหรือ ยังจะสร้างบาปกรรมเป็นผีนรกอีก มันยิ่งทุกข์หนักยิ่งกว่านี้ละ หรือว่าเจ้าทำผิดอะไรต่อข้า ข้าโหลกรรมให้หมด ไม่ให้เป็นบาปเป็นกรรม บุญกุศลสิ่งใดที่ข้าบำเพ็ญมาด้วยกายวาจาจิต ข้าขอประมวลมาเป็นพลบัจจย หนุนส่งวิญญานวิถีของเจ้าให้พ้นจากทุกข์ เจ้าจงอนุโมทนาเอาบุญจากข้าเสีย” พ่อขาดคำผีออกทันที

ก่อนหน้านั้นมันยังคุยบอกว่ามนต์ไสยศาสตร์เรียนมาพอแรงแล้ว ที่แรกเมื่อก่อนนี่ก็เคยทำสมาธิภาวนาที่ห้องมนต์ไสยศาสตร์ จิตสงบสว่างรู้ตื่นเบิกบานเหมือนกัน แต่ตอนจะตายพอรู้ว่าตัวจะตายก็กำหนดจิตเข้าสมาธิ บริกรรมภาวนาบทมนต์ที่ครูบาอาจารย์สอน เสร็จแล้วจิตมันก็สงบนิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน

เหมือนกัน พอวิญญานออกจากร่างปฐิ มัณมีตมณไม่มีทางไป ทีแรกมันก็สว่าง ๆ ๆ พอใจชาติวิญญานออกจากร่างมืดมิด หาททางไปไม่มีแล้วก็มารู้ตัวเอาเมื่อมาเกิดเป็นผี แล้วมันบอกว่าพระที่ตัง ๆ ในวิชาไสยศาสตร์ทุกวันนี้อ่าคิดว่าเป็นพระอรหันต์นะ พวกนี้ตายเกิดเป็นผี อันนี้ลองจำเอาไปพิจารณาดู ดั่งนั้นเวลาเราท่านทั้งหลายสงสัยว่าที่ไร่ ที่นา ที่บ้านที่ช่องของท่านทั้งหลาย จะมีพวกวิญญานร้ายมันลึงอยู่ มันห้วงให้พยายามสวดมนต์แผ่เมตตาให้มัน ทำบุญกุศลสิ่งใด ๆ กรวดน้ำอุทิศให้มัน เอาความดีให้มัน ลำพั่งที่จะเอามนต์เวทย์มนต์คาถาไปขับไล่มัน ไม่มีทาง ผีที่มันเข้าสิงคนนี่โดยมากเคยเป็นคนทีแกวี่ชามาแล้ว

เทศน์กัณฑ์สุดท้าย

- สิ่งนี้เป็นบาปอย่าทำ นั้นแสดงว่าพระองค์เคยทำบาปตกนรกมาแล้ว •

พระพุทธเจ้าย่อมรู้ว่า พระองค์เกิดในภพนั้นชาตินั้น เพราะบุญอะไร เพราะกรรมอะไร บางทีก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน บางทีก็เกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา อินทร์ พรหม เป็นภุมมีปีศาจก็เคยเป็นมาแล้ว ที่ไปเป็นเช่นนั้นเพราะบุญอะไร เพราะกรรมอะไรจึงเป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นคำสอนของพระองค์ที่ว่า สิ่งนี้เป็นบาปอย่าทำ นั้นแสดงว่าพระองค์เคยทำบาปตกนรกมาแล้ว สิ่งใดทีพระองค์สอนว่าสิ่งนี้เป็นบุญทำให้มาก ๆ ทำแล้วจะขึ้นสวรรค์ พระองค์ก็เคยทำบุญอย่างนั้น ขึ้นสวรรค์มาแล้ว การบำเพ็ญมาน การบำเพ็ญสมาธิ ได้สำเร็จมานสมาบัติ ได้ไปเกิดเป็นพระพรหม พระองค์ก็เคยบำเพ็ญมานเกิดเป็นพระพรหมมาแล้ว

เพราะฉะนั้นคำสอนของพระองค์ ทุกคำพูดเป็นเรื่องส่วนตัวของพระองค์ ในฐานะทีเราปฏิญาณตนถึงพระองค์ว่า พุทฺธ สรรณํ คจฺฉามิ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้าว่าเป็นสรณะทีพึ่ง ทีระลึกก็หมายความว่าเราจะต้องยกท่านเป็นครูเป็นอาจารย์เรา ยอมตัวเป็นศิษย์ของพระองค์ท่าน เมื่อเป็นเช่นนั้นลูกศิษย์ทีปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของครูจึงกลายเป็นลูกศิษย์ทีดีได้

เพราะฉะนั้นหลักทีเราจะยึดเป็นหลัก ในการทีจะปฏิบัติให้มันเข้าถึงครูของเราเอง เราจะเริ่มต้น ตั้งแต่การเจริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ว่ากันโดยหลักและวิธีปฏิบัติกันชะเลย มันจะได้จ่างาย ๆ แล้วจะได้นำไปปฏิบัติ เข้าใจว่าชาวพุทธเรามีทีสักการะบูชาในบ้านของเราทุกคนทุกครัวเรือน เวลาเราจะปฏิบัติเรากราบพระไหว้พระสวดมนต์ อรหํ สมฺมา สมฺพุทฺโธ ภควา สุวากฺขาโต... สุปฺปฏิปนฺโน... รูปเทียนไม่จำเป็นก็ไม่ต้องจุด เพราะภัยอันตรายมันจะเกิดอัคคีภัยได้ เพราะความผิดพลาดอาจจะมีได้ ถ้าหากว่าบ้านเรือนของท่านผู้ใดทีมันไม่เหมาะสมทีจะจุดก็ไม่ต้องจุด ถ้ามีทีบูชา ถ้ามีแจกัน เชิงเทียน กระจ่างรูป ดอกไม้ใส่แจกัน เทียนปักไว้ทีเชิงเทียน รูปปักไว้ทีกระจ่าง อธิษฐานจิตบูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็ไหว้พระ

อรหํ สมฺมา สมฺพุทฺโธ ภควา พุทฺธํ ภควนฺตํ อภิวาเทมิ กราบทีหนึ่ง
สุวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม ธมฺมํ นมสฺสามิ กราบทีหนึ่ง
สุปฺปฏิปนฺโน ภควโต สวากสงฺโฆ สงฺฆํ นมามิ กราบทีหนึ่ง

อันนี้เป็นการนมัสการหรือไหว้พระรัตนตรัยตอนต้น

ทีนี้เพื่อความแน่นอน เรามาน้อมจิตน้อมใจกล่าวคำนอบน้อม

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ๓ จบ แต่จิตใจน้อมนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ต่อกี้สวดบทสวดมนต์ อิติปิโสฯลฯ สุวากฺขาโตฯลฯ สุปฺปฏิปนฺโนฯลฯ ตามลำดับ พอจบแล้วก็แผ่เมตตา คือเจริญเมตตาพรหมวิหาร

ทีนี้หากว่าใครยังไม่เข้าใจในหลักการปฏิบัติสมาธิภาวนา ก็ไม่ต้องไปกังวลอะไรให้มากนัก เพียงแต่ว่ามาอธิษฐานจิต ขอบารมีขององค์สมเด็จพระลัมมาลัมพุทธเจ้า จงคุ้มครองข้าพเจ้าตลอดทีครอบครัวยุคนกัวยข้องให้มีความสุขกายสุขใจ แล้วก็มีการส้ารวมจิตสวด

ภควท สดข

อิติบิโส ภควท อรท สมนาสมพทโร วิชชาจรณสมปนโน สุตโต โลกวิทู อนุตตรโร ปุริสทมมสารถิ
สตุถา เทวมนุสสานํ พุทโร ภควาติ ฯลฯ

สวดซ้ำ ๆ อยู่เนิ่น เลิกจากสมาธิแล้ว เวลานอนสวดไปจนกว่าจะนอนหลับ ทำอย่างนี้ทุก ๆ วัน แล้ว
เราจะได้สมาธิขึ้นมาเอง สมาธิไม่ต้องไปเอาลึกลงถึงขนาดได้ญาณก็ได้ ในเมื่อเราสวดบ่อย ๆ เข้า ให้สังเกต
ดูจิตของเรา ถ้าหากว่าจิตของเรามีสติสัมปชัญญะ สติความระลึก สัมปชัญญะความรู้พร้อมอยู่ที่จิต นั้น
แสดงว่าคุณของพระพุทธเจ้าได้บังเกิดในจิตของเรา แล้วให้สังเกตต่อไปว่า สติสัมปชัญญะตัวนี้ถ้าอยู่ปกติ
คือนิ่งอยู่เฉย ๆ มันก็จะรู้ที่อยู่ที่จิต แต่ถ้าหากว่าจิตขยับมีความคิด สติตัวนี้มันจะรู้ ถ้าหากว่าเราลุกขึ้น สติตัว
นี้มันก็จะรู้ตัวว่ายิน ถ้าเราก้าวเดินไป สติตัวนี้มันก็จะรู้ตัวว่าก้าวเดิน ถ้าเรานั่งลง สติตัวนี้มันก็จะรู้ตัวว่านั่งลง
ถ้าเรานอนลง สติตัวนี้มันก็จะรู้ตัวว่านอนลง เมื่อจิตของเราพอมีสติรู้ที่อยู่ทุกขณะจิต เราก็มีพุทธะ ผู้รู้ที่อยู่ในจิต
คำว่าพุทโร พุทโร ที่ครูบาอาจารย์ท่านสอนให้ภาวนาพุทโรนั้นแหละ...

ที่นี้ในเมื่อเรามาเจริญคุณของพระพุทธเจ้าเป็นนิมิตลประจำทุก ๆ วัน ในเมื่อจิตของเรามีสติ
สัมปชัญญะ รู้เตรียมพร้อมอยู่ที่จิตตลอดเวลา จิตของเราก็เป็นผู้รู้ ผู้ตื่นเป็นคุณพระธรรม เราก็มีคุณ
พระธรรมอยู่ในจิตในใจ

ที่นี้ผู้มึคุณพระธรรมอยู่ในจิตในใจจะต้องเป็นผู้มีความรู้สึกสำนึกผิดชอบชั่วดี แล้วก็ตั้งใจละ
ความชั่ว ประพฤติความดี ทำใจให้บริสุทธิ์สะอาดอยู่เสมอ อันนี้เป็นลักษณะของผู้มึคุณพระพุทธเจ้า
พระธรรม พระสงฆ์อยู่ในจิตในใจ

เมื่อใจของเรามีคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จิตของเราก็มีฤทธิ์มีอิทธิพล เราสามารถที่จะ
ทำธุรกิจการงานอันเป็นเรื่องชีวิตประจำวัน ด้วยความขยันขันแข็งและด้วยความจริงใจ ด้วยความวิริยะ
อุตสาหะ พากเพียรพยายาม เมื่อคุณธรรมอันนี้มันเกิดขึ้นในจิตในใจแล้วมันจะเป็นอย่างนั้น สำหรับหลัก
การภาวนาของบุคคลผู้ยังไม่เข้าใจ แต่ถ้าหากว่าเราสวดอิติบิโสประจำวันนั้นหลาย ๆ บท วันละ ๑๐๘ จบ
ก็ยิ่งดี ในเมื่อจิตของเราได้สมาธิแล้วเราจะรู้เองหรือกว่า วิธีการภาวนานั้นคือทำอะไร

นิทานเรื่องสุดท้าย “อิติบิโส ภาคะวือ”

- เอาคำไหนมาบริกรรมภาวนาก็ได้ทั้งนั้น ขอแต่ว่าให้เราจริงใจอดทน •

นี่ถึงนิทานย่อ ๆ ที่ครูบาอาจารย์ท่านเคยเล่าให้ฟังเสมอ หลวงตาพรอาจารย์ของหลวงพ่อนัก
ธรรมดริก็ไม่ได้ สอนลูกศิษย์ลูกหาที่ไม่มีปฏิภาณโวหาร แต่ว่าลูกศิษย์สอบได้นักธรรมตรี โท เอก
ท่านกลัวว่าลูกศิษย์จะลบล้างคุณหมิ่นท่านหรืออย่างไรก็ไม่รู้ละ แต่ท่านก็เล่านิทานอันนี้ให้ฟังอยู่บ่อย ๆ
ท่านบอกว่า

มีครูบาอาจารย์สำนักหนึ่งสอนลูกศิษย์ให้ภาวนา อิติบิโส ภาคะวือ แล้วลูกศิษย์ที่ยังไม่มีความรู้
กว้างขวาง ก็ปฏิบัติตามครูบาอาจารย์อย่างคนว่าง่าย แต่มาภายหลังลูกศิษย์เหล่านั้นมีโอกาสได้ไปศึกษา
เล่าเรียนในต่างสำนัก บางท่านก็ได้เป็นมหาเปรียญกลับมา ที่นี้บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ก็ไปค้นคว้าตำรับ
ตำราหาคำว่า อิติบิโส ภาคะวือ ไม่มีเลย

ที่นี้พอกลับมาแล้ว ก็มาปรึกษาหารือว่าอาจารย์ของเราเนี่ย เข้าใจผิดซะแล้วละ พวกเราต้องมาช่วยกันแก้ที่ปฏิฐิของอาจารย์ มืออย่างที่ไหน **อติปิโส ภาคะวือ** มาสอนกัน มันไม่มีในตำราสักหนอยหนึ่งเลย พอกลับมาก็เข้าไปกราบอาจารย์ “อาจารย์ ๆ สอนพวกเราว่า **อติปิโส ภาคะวือ** นี่สอนผิดซะแล้วละ ควรแก้ไขใหม่ พวกเราไปค้นตำรับตำรากันหมดพระไตรปิฎกแล้ว ไม่เจอคำว่า **อติปิโส ภาคะวือ** กันสักแห่งเลย อาจารย์เอาที่ไหนมาว่าก็ไม่รู้ละ”

ที่นี้อาจารย์ท่านก็บอกว่า “เราก็ปฏิบัติของเราอย่างนี้ ของพวกท่าน **อติปิโส ภาคะวา** ก็คือ **อติปิโส ภาคะวา** ไช จะมาให้ผมเลิก **อติปิโส ภาคะวือ** นี่มันเป็นไปไม่ได้หรอกเพราะผมปฏิบัติมานานแล้ว” ลงผลสุดท้ายอาจารย์กับลูกศิษย์เถียงกันไม่ตก ก็เลยต้องแยกทางกัน อาจารย์บอกว่า “เออ! ถ้า **อติปิโส ภาคะวา** ของท่านทั้งหลายถูกต้อง พวกท่านพากันอยู่วัดเสีย ผมจะไปภาวนา **อติปิโส ภาคะวือ** ของผมบนภูเขาโน้น” ว่าแล้วท่านก็เตรียมบริขารของท่านไปอยู่บนเขา

ฝ่ายลูกศิษย์อยู่ทางวัด ข้อวัตรปฏิบัติก็ย่อหย่อน แล้วประชาชนทั้งหลายก็เสื่อมศรัทธาไม่มีความเลื่อมใส เพราะว่าพระภิกษุไม่สำรวมในสิกขาบทวินัย ไม่เคร่งครัดในข้อวัตรปฏิบัติ เขาไม่มีศรัทธา ไม่มีใครทำบุญก็พากันอดอยากเกิดความเดือดร้อน แล้วก็พากันคิดถึงครูบาอาจารย์ ก็มาปรึกษาตกลงกันว่า เราจะไปอาราธนาอาจารย์ของเรากลับคืนมา ว่าแล้วก็พากันไป ขึ้นไปบนภูเขาที่อาจารย์ท่านพักอยู่ พอไปถึงก็พากันไปกราบอาจารย์ อาจารย์ก็เดินจงกรมเฉย

ที่นี้ลูกศิษย์ก็กราบเรียนท่าน ท่านก็หันหน้ามา ลูกศิษย์องค์หัวหน้าก็กราบเรียนท่านว่า “พวกเรามาขอพักกับอาจารย์สักคืนหนึ่ง” “เออ! ที่พักที่นี้ปฏิฐิก็ไม่มี มีแต่ร่มไม้กับพลาญหิน เสื่อหมอนก็ไม่มี มีแต่ก้อนหินกับใบไม้โน้นแหละ พวกท่านต้องการที่ไหนเป็นที่สบายก็นิมนตจัดหาเอาเอง” พอเสร็จแล้วพระทั้งหลายก็พากันจัดที่พักผ่อนหลับนอนตามอัธยาศัย

พอตื่นเช้าขึ้นมา อาจารย์ก็เดินจงกรมเฉย จนกระทั่ง ๑๑ โมง มันเพลแล้วยังไม่พาบิณฑบาตเลย “อาจารย์เมื่อไรจะพาออกบิณฑบาตซักที” “ฮือ! หิวแล้วหรือ” “หิวแล้วละ” “อ้าว! ถ้าหิวก็เก็บก้อนหินใส่บาตร” พอเก็บก้อนหินใส่บาตรมา มาประเคนอาจารย์ อาจารย์ก็นั่งหลับตาลง ก็เพ่งลงในบาตร แล้วท่านก็สวด **อติปิโส ภาคะวือ อติปิโส ภาคะวือ** ก้อนหินที่อยู่ในบาตรกลายเป็นข้าวมธูปายาส อันหอมตลบไปทั่วทุกทิศทุกทาง พอเสร็จแล้วก็ยืนมาให้พวกลูกศิษย์ “อ้าว! เอาไปฉันทะ” ที่นี้พระทั้งหลายก็พากันฉันท ฉันทเสร็จแล้วก็พักผ่อนตามอัธยาศัย

พอวันหลังมาลูกศิษย์ก็พากันไปกราบอาจารย์ “อาจารย์ ๆ วันนี้พวกเราขอทดลองดูหนอยนะ” “เออ! ตามใจ” พอเสร็จแล้วต่างคนก็ต่างเก็บก้อนหินใส่เข้าไปในบาตรแล้วก็ไปนั่งบริกรรมภาวนา **อติปิโส ภาคะวือ** ๆ ๆ จิตมันก็ไม่เป็นสมาธิสักที **อติปิโส ภาคะวือ** นึกขึ้นมาเมื่อไหร่มันก็ไม่เป็นสมาธิสักที ลืมตาขึ้นมาก้อนหินก็คงเป็นก้อนหินโคโรอยู่อย่างเก่า ผลสุดท้าย ๑๑ โมงถึงเวลาฉันท ยอมจำนนเข้าไปกราบอาจารย์ “โ้ย! อาจารย์ไม่ไหวแล้ว ท่องมาจนเมื่อยแล้วไม่เห็นเป็นข้าวมธูปายาสสักที” “ฮือ! อ้าว! เอาบาตรมาตั้งเรียงกัน” ตอนนี้อาจารย์แสดงปาฏิหาริย์ใหญ่เลย เอามือไปแตะบาตรเท่านั้นแหละ ในบาตรควันตลบขึ้นมากลายเป็นข้าวมธูปายาส

ศาสตราจารย์ ดร. อภิชาติ พลเยี่ยม

ที่นี้พอดตกตอนเย็นมา อาจารย์ก็เรียกมาประชุมกัน ท่านก็เทศน์ให้ฟัง ท่านบอกว่า อิติปิโส ภาคะวือ หรือ อิติปิโส ภาคะวา นี่นะมันเป็นแต่เพียงคำบริกรรมภาวนาเท่านั้นเองแหละ เมื่อก่อนนี้ผมก็ภาวนา อิติปิโส ภาคะวา เหมือนกัน พอภาวนาไป ภาวนาไป จิตมันเคลิ้ม ๆ ลงไปสักหน่อยหนึ่งคำว่า อิติปิโส ภาคะวือ มันก็ไหลขึ้นมา ผมก็เลยจับเป็นอารมณ์ภาวนาเรื่อยมา จนกระทั่งได้สมาธิ ได้ญาณ สามารถ เสกก่อนหินเป็นข้าวกินได้

เพราะฉะนั้น พวกท่านจะไปสำคัญมันหมายอะไรกับคำบริกรรมภาวนา ท่านจะเอาคำไหนมา บริกรรมภาวนาก็ได้ทั้งนั้น ขอแต่ว่าให้เราจริงใจอดทน พากเพียรพยายามเท่านั้นเป็นพอ

ที่นี้ถ้าจะพิจารณาตามนิทานย่อ ๆ นี้ เราก็ไม่น่าจะไปสงสัยข้องใจกับคำบริกรรมภาวนา ภาวนา พุทโธไม่หยุด จิตมันก็เป็นสมาธิได้ ล้มมา อรหัง ไม่หยุด จิตมันก็เป็นสมาธิได้ ยุบหนอ พองหนอ ไม่หยุด จิตมันก็เป็นสมาธิได้ เพราะฉะนั้นญาติโยมทั้งหลายอย่าไปข้องใจสงสัยในเรื่องคำภาวนา หรืออารมณ์จิตในการภาวนา

อาการป่วย

- มะเร็งต่อมน้ำเหลืองบริเวณลำคอ •

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๑

เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพมหานคร ตึก ๘๔ ปี ชั้น ๖

วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

เข้ารับการฉายแสงรักษามะเร็งต่อมน้ำเหลืองบริเวณลำคอ ครั้งแรก

วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๒

กลับมาพักฟื้นที่วัดป่าสาละวัน

วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๒

เดินทางเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๒

กลับมาพักฟื้นที่วัดป่าสาละวัน

วันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

เดินทางเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๒

กลับมาพักรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาลมหाराช นครราชสีมา

อาคารเฉลิมพระเกียรติ ชั้น ๘ ห้อง ๙๘๒๑